

Sanningen segrar

Västvärlden är utsatt för ett sovjetiskt militärt hot. Den ryska militärmakten har under en lång följd av år rustats upp till lands, till sjöss och i luften. Sovjet står i dag överlägset rustat för en konfrontation med väst, vare sig en sådan skulle ta sig formen av utpressning, konventionellt krig eller kärnvapenkrig.

Det verkar nu som om västländerna till sist har vaknat upp ur drömmarna om avspänning och förlamningen efter Vietnamkriget. Inom NATO har man börjat öka försvarsanslagen, men trots detta kommer den sovjetiska militära överlägsenheten att bestå än i många år. Det kommande decenniet kommer västvärlden att leva farligt till följd av tidigare försummelser.

Den ryska militärmaskinen är således både farlig och imponerande. Men det är också det enda som är imponerande vad det gäller Sovjet och det kommunistiska systemet. Det sovjetiska systemet har gjort filosofisk, politisk, ideologisk, ekonomisk och moralisk bankrutt. Det sovjetiska systemet, den faktiskt existerande socialismen, försvaras inte längre i västvärlden filosofiskt och ideologiskt av mer än små sekter av typ APK. De andra kommunisterna förnekar ihärdigt att de skulle vilja ha det som i Sovjet.

Ekonomiskt ligger Sovjet och dess lydstaterna illa till. Deras befolkning har en levnadsstandard som ligger långt under den som tillkommer människorna i västvärlden. Insikten sprider sig om att det beror på det socialistiska systemet, inte på tillfälligheter, inkompetenta personer eller speciella omständigheter. Händelserna i Polen har inte bara och inte heller främst gällt lediga lördagar eller krav på högre lön. Polackerna har krävt inte bara detta utan också sanning, hederlighet och frihet.

Väster om järnridån finns det inte många Sovjetkommunister. Frågan är om inte antalet Sovjetkommunister öster om järnridån är ännu lägre.

De människor som lever under kommunismen måste ju rimligtvis bättre känna kommunismens misslyckanden än de människor som bara läser om dem i någon tidning eller då och då (alltför sällan i Sverige) får se ett reportage om det i TV. Det gäller den östtysk som själv är inspärrad bakom Muren och får nöja sig med att se västtysk TV, den polack som får tillbringa timmar i matköer varje dag, den ungrare som ser skillnaden mellan teori och praktik, den tjeck som själv var i Prag 1968, den sovjetjournalist som idkar självcensur varje dag och den partibyråkrat som vet att han varje dag sprider lögn. Skulle inte dessa människor, långt klarare än de flesta i väst, inse kommunismens totala misslyckande? Självfallet inser de detta.

I Sovjets lydstaterna i Östeuropa tillkommer dessutom det hat och det förakt som befolkningen i dessa länder känner mot det Sovjet som i realiteten är där som ockupations- och imperialismakt. Ledarna i dessa länder vet att de sitter där med hjälp av ryska stridsvagnar. Folket vet det. Ryssarna vet det. Det hemiska för Sovjetledarna i Kreml är att alla – även de själva och deras öronvaskare och betrodda – innerst inne vet hur det är.

Väst är bättre än öst i så gott som allt – i synnerhet på maktskifte. USA fick nyligen en ny president. Till svenska socialisters och folktopartisters ohöjda förvåning valde det amerikanska folket Ronald Reagan. Det ryska folket har inte valt Bresnjev. Det vet Bresnjev. Andra kanske luras av skendemokratin i Sovjet, men

inte Bresnjev, inte de i partiet som själva är med och organiserar det jättelika bedrägeriet. Självfallet vet varje rysk partimedlem att partiet utövar diktatur. Vem skulle veta det bättre?

Alla människor i öst på betydelsefulla poster vet – liksom alla andra – att ofrihet råder, att levnadsstandarden är låg och att någon förändring är nödvändig. Av skäl som man moraliskt kan diskutera spelar de med, av opportunism, av feghet, av hopp om att kunna göra någon bra insats. Men de vet att systemet bygger på lögn och att det har misslyckats. De spelar med tills vidare. Men när den dagen kommer (om en månad eller om 20 år) vad gör de då? Jo, då går det som i Polen. Den viktigaste lärdomen av händelserna i Polen är att ingen i realiteten har stått upp till systemets försvar. Att systemet inte kastats över ända beror endast och enbart på hotet från de ryska stridsvagnarna.

Efter Maos död i Kina har något som nästan kan beskrivas som kontrarevolution ägt rum. Kina har slagit in på en ny väg. Likadant kan det gå i Sovjet. Ingen vet vad det kommande generationsskiftet i Sovjet kommer att föra med sig. Men man vet att det måste komma inom några få år och att vad som helst kan inträffa. Ett system som ingen tror på i själ och hjärta har ingen styrka. Det kan blåsa omkull på några månader.

Vem tror i dag att historien med obönhörlighet leder till kommunism? Friheten kan besegras av stridsvagnar. Därför måste vi i väst ha fler stridsvagnar. Men friheten kommer inte att besegras av den kommunistiska ideologin. Vinden har vänt och friheten är på frammarsch. Segern är bara en tidsfråga. Om inte Sovjet dessförinnan låtit stridsvagnarna ta vid där den kommunistiska ideologin misslyckats.